

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: F. J., narozený „X“,
státní příslušnost Čínská lidová republika,
bytem „X“,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2017, č. j. OAM-982/ZA-ZA11-HA08-2016, e. č. „X“,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 31. 10. 2017, č. j. OAM-982/ZA-ZA11-HA08-2016, e. č. „X“, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), mezinárodní ochrana neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný svým rozhodnutím porušil ust. § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu a ust. § 14 a § 14a zákona o azylu. V případě žalobce existují důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, s nimi se však žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal. Žalobce připustil, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, nicméně i o žádosti o jeho udělení by měl být veden řádný proces. Poukázal na skutečnost, že na území České republiky pobývá již více než 15 let, zvykl si zde a realizuje zde svůj soukromý i rodinný život. V České republice si vybudoval zázemí a našel zde nový domov. Vycestování žalobce by znamenalo porušení mezinárodních závazků České republiky, především čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), který zakotvuje právo na rodinný a soukromý život, a též porušení ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, sp. zn. 6 Azs 15/2013, v němž jmenovaný soud došel k závěru, že vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu bude např. situace, kdy vycestování není možné s ohledem na respektování soukromí a rodinného života, tak jak je zakotveno v čl. 8 Úmluvy. Žalobce žije ve společné domácnosti s manželkou, která má na území České republiky povolen trvalý pobyt, s jejím synem a se společným synem. Žalobce má rovněž syna z předchozího manželství, který se narodil v roce 2006, s nímž udržuje pravidelný kontakt. Vycestováním by mohl ztratit kontakt se svým synem a nemohl by vykonávat otcovská práva, což by poškodilo žalobce i jeho syna. S ohledem na vybudované zázemí a stupeň integrace do české společnosti si žalobce nedokáže představit, že by se po tak dlouhé době vracel do země původu.
3. Žalobce rovněž tvrdil, že hlavním důvodem, pro který se obává vycestovat do země původu, je incident z 19. 8. 2012, kdy došlo k vydírání ze strany jeho čínského společníka kvůli penězům, fyzickému napadení, násilnému odebrání jeho otisků prstů a vyhrožování. Tento člověk na žalobce podal u čínského soudu smyšlenou žalobu. Žalobce však nedůvěřuje čínské policii a soudním institucím a nemá možnost, jak dokázat svou nevinu. Čínu nepovažuje za právní stát. V České republice se obrátil na orgány činné v trestním řízení a podal trestní oznámení, věc nebyla dosud uzavřena. V této souvislosti žalobce poukázal na zprávy mezinárodních organizací, které se zabývají monitoringem stavu dodržování lidských a občanských práv v Číně, jako např. Zpráva Human Rights Watch z roku 2017. Žalobce zdůraznil, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí skutkové závěry o tom, zda by se jeho právům vůbec mohlo dostat v zemi původu efektivní ochrany ze strany státních orgánů. Z napadeného rozhodnutí není patrné, že by se žalovaný touto otázkou blíže zabýval, resp. zda tímto směrem vedl dokazování, čímž porušil § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu. Skutečnost, že se žalobce nedomáhal ochrany před jednáním policie u příslušných orgánů, není dle jeho názoru nijak relevantní pro posouzení možnosti udělení mezinárodní ochrany. Na podporu svého tvrzení žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 09. 02. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009-51, ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 Azs 146/2006-100, a ze dne 19. 09. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007-129. Napadené rozhodnutí žalobce rovněž považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž popřel oprávněnost podané žaloby, neboť při svém rozhodování neshledal, že by byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 až § 14b zákona o azylu. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v řízení uvedl, opatřil si potřebné doklady a objektivní informace k rozhodnutí. V průběhu řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti byla snaha o legalizaci pobytu na území České republiky z důvodu rodinného života, který zde žalobce již řadu let vede. Návratu do země původu se žalobce obává též z důvodu, že ve vlasti je na něj podaná žaloba týkající se nesplaceného dluhu. Žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mu ve vlasti hrozilo pronásledování z důvodů dle § 12 písm. a) zákona o azylu. V zemi původu nebyl politicky aktivní, nebyl členem žádné politické strany, aktivně či veřejně své politické názory nezastával a neprosazoval, ani nebyl členem občanských hnutí, která se zabývají dodržováním základních a občanských práv. Žalovaný se tvrzením žalobce o obavách ze soudního řízení v Číně zabýval, vyhodnotil jej na podkladě veškerých informací o zemi původu a sdělení žalobce během dvou pohovorů jako účelově použité. Žalovaný považuje svůj závěr o možnosti žalobce obrátit se s žádostí o pomoc ke státním orgánům domovského státu za relevantní a přezkoumatelný. Žalobcem odkazovaná judikatura není dle žalovaného přílehlavá, neboť citované rozsudky se vztahují k jinému skutkovému stavu.
5. Žalovaný dále uvedl, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až čtyři roky po onom incidentu a dva roky od podání trestního oznámení na bývalého společníka, což vyvolává pochybnosti. Policie ČR trestní oznámení odložila, jelikož nešlo o podezření ze spáchání přečinu, a až následně žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v té době již také žalobce věděl o podané žalobě pro nesplacenou půjčku v zemi původu. Podání žádosti až po několika letech po dle žalobce azylově rozhodných událostech bez uvedení objektivních překážek bránících dřívějšímu podání, nasvědčuje tomu, že o mezinárodní ochranu požádal výhradně ve snaze legalizovat svůj zdejší pobyt. Pro legalizaci pobytu slouží jiné nástroje než azylové řízení, jak vyplývá z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. 7 Azs 117/2004, či ze dne 11. 11. 2005, č. j. 5 Azs 114/2005-51. Žalovaný podotkl, že nepochybně obecně problematickou situaci v zemi původu žalobce, nicméně jistá represivní opatření jsou namířena proti osobám veřejně činným, aktivistům a obráncům lidských práv. Z vyjádření žalobce však nevyplývalo, že by se v zemi, kterou opustil již v roce 2002, takovým způsobem angažoval. Žalobce ze země bezproblémově vycestoval, o žádných dřívějších potížích se státními orgány nehovořil a není a ani nebyl aktivní v kritice současného čínského režimu. K posuzování nepříznivé politické situace v domovském státě žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2010, č. j. 7 Azs 30/2010-136, přičemž dodal, že skutečnost, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, který porušuje lidská práva, navíc ještě neznamená, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven.
6. Žalovaný odmítl, že by se dostatečně nezabýval možností udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že humanitární azyl je výjimečný institut, který se uděluje například osobám těžce postiženým, těžce nemocným či osobám významně postiženým humanitární katastrofou, jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, a který je koncipován jako dobrodiní státu, nikoliv jako právo na přiznání azylu. Jeho udělení je výhradně na volné úvaze (v mezích diskrečního oprávnění) správního orgánu. Žalovaný má za to, že žalobcem uvedené skutečnosti nepředstavují důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by měl být udělen humanitární azyl. Rodinné vazby nejsou bez přistoupení dalších okolností azylově relevantním důvodem z pohledu § 14 zákona o azylu. Rodinné vazby žalobce žalovaný hodnotil jako nikoliv natolik závažné a naléhavé, aby mohly být vnímány jako výjimečné, jak je hodnotil Nejvyšší správní soud např. ve svých rozhodnutích ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, či ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003-52. Žalovaný dospěl k závěru, že realizace soukromého a rodinného života není bezpodmínečně vázána na zdejší území. Při hodnocení důvodů žádosti žalovaný nepřekročil meze správního uvážení a posoudil celkovou osobní, ekonomickou a zdravotní situaci žalobce. K otázce zásahu do soukromého života žalobce v důsledku neudělení mezinárodní ochrany žalovaný odkázal např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47, a ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010-96, v nichž jmenovaný soud dospěl k závěru, že mezinárodní závazky neukládají státu všeobecnou povinnost respektovat volbu osob ohledně země jejich společného pobytu nebo napomáhat rozvoji vztahů mezi nimi.

7. Žalovaný připomněl, že k porušení čl. 8 Úmluvy neudělením mezinárodní ochrany a následným vycestováním by došlo v situaci, kdy by byl znemožněn rodinný a soukromý život v zemi původu, a nikoliv v zemi podání žádosti. Žalovaný také zdůraznil, že primární ochranu soukromého a rodinného života zajišťuje § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), který znemožňuje uložení správního vyhoštění v případech nepřiměřeného zásahu právě do soukromého a rodinného života. Možný zásah do soukromého a rodinného života je tedy řešen v řízení o správním vyhoštění a nikoliv v rámci řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany v režimu zákona o azylu. K otázkám přezkumu možného zásahu do rodinného a soukromého života žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 16. 11. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že se narodil dne 9. 1. 1975 v provincii Zhejiang v Čínské lidové republice. Posledním místem pobytu byla provincie Zhejiang, město „X“, ulice „X“. Je čínského lidového náboženství, bez politického přesvědčení, národnosti Chan se státní příslušností Čínská lidová republika. Je schopen se dorozumět čínsky a trochu česky. Je ženatý, má dvě děti vlastní a stará se také o jedno dítě své manželky. Letěl jako turista do Moskvy, potom se různými způsoby dostal až do České republiky. Jel přes Ukrajinu a Slovensko, ale jen tranzitně. Na území České republiky přicestoval v srpnu 2002 osobním automobilem. Před vstupem do České republiky nepobýval v jiných státech Evropské unie, poté ale pobýval v Německu. Pro pobyt v Rusku měl vízum, žádným vízem nebo povolením k pobytu v jiných státech v současnosti nedisponuje. O udělení mezinárodní ochrany žádal v České republice již v roce 2007. Jeho zdravotní stav je celkem v pořádku. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v České republice žije již delší dobu, pracuje na tržnici, jeho šéf jej obvinil, že mu nevrátil peníze, konkrétně 700 216 Yuanů, a zmlátil ho. Šlo o peníze za prodej oblečení. Také si vzal jeho otisky prstů a vrátil se s nimi do Číny, kde na něj podal žalobu pro nesplacení půjčky. Proto se obává, že mu v Číně hrozí trestní stíhání. Rovněž má v České republice děti, které by po návratu do Číny nemusel už nikdy vidět, žádost podal tedy i z rodinných důvodů. V České republice pobývá 15 let, cítí se zde doma, má zde rodinu, práci, vlastní společnost. Zdůraznil, že je vděčný za zdejší svobodné prostředí, na které si zvykl.
12. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 11. 2016 dále uvedl, že novou okolností od podání žádosti o mezinárodní ochrany v roce 2007 je skutečnost, že má syna, u kterého se bojí, že by se o něj po návratu do Číny nemohl starat. O podání své aktuální žádosti o mezinárodní ochranu se rozhodl v říjnu 2016. Jeho předchozí žádost byla zamítnuta, a proto si požádal o povolení k pobytu, to ale rovněž nezískal. K nemožnosti návratu do domovského státu a překážkám realizace rodinného života uvedl, že s Čínou nemá žádné vazby, nemá tam kde bydlet a už by v Číně asi nezapadl. K incidentu ze dne 19. 8. 2012 doplnil, že toho večera za ním přišel jeho bývalý šéf se třemi muži, vzali ho do skladu a zmlátili, spoutali a sejmuli jeho otisky prstů. Důvodem mělo být, že svého šéfa připravil špatným prodejem o peníze, že ho šidil. Vyhrožoval mu, že ty otisky použije a bude ho žalovat za to, že ho připravil o peníze, že mu nezaplatil za zboží, také mu vyhrožoval zabitím. Na policii se neodvážil jít, to se změnilo až poté, co jeho šéf odjel do Číny, v dubnu 2014. V této době na něj byla podána žaloba u čínského soudu. Při svém návratu by měl největší obavy z toho, že mu jeho šéf bude dělat problémy. Dále tvrdil, že pokud by měl povolení k pobytu a nehrozilo mu vyhoštění, o azyl by nežádal. Mimo území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky.
13. V protokolu o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 9. 2017 žalobce uvedl, že z Číny odjel, jelikož chtěl mít lepší život v Evropě, také částečně z ekonomických důvodů a kvůli politice jednoho dítěte. Zdůraznil, že žádost podal, protože by byl v případě návratu do vlasti pronásledován kvůli předmětné události z roku 2012. Pronásledování by souviselo s žalobou kvůli nevrácení peněz, které si ve skutečnosti nevypůjčil, a hrozilo by ze strany čtyř čínských občanů, kteří po něm peníze od roku 2012 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vymáhají. Ke svému pobytu v České republice žalobce uvedl, že neměl pobyt nijak upraven, byl zde nelegálně. Z tohoto důvodu mu byla žádost o povolení k pobytu zamítnuta. Mohl by se teoreticky vrátit do Číny a tam požádat o sloučení rodiny s manželkou, ale nemá odvalu se tam z popsanych důvodů vrátit. Na čínské ambasádě zkoušel mnohokrát získat razítko na úřední záznam o celé věci, ale to se mu nepovedlo a nemohl by tak dokázat, že byl k podpisu směnky donucen násilím. Závěrem pohovoru žalobce doplnil, že uvedené události mají nepříznivý vliv na jeho fyzické a duševní zdraví.

14. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral informace od Ministerstva zahraničních věcí České republiky, informace Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Čína, výroční zprávu Amnesty International 2016/2017, výroční zprávu Human Rights Watch 2017, výroční zprávu Komise Spojených států amerických pro svobodu vyznání ve světě 2016 a zprávu Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2016 (kapitola VI: Prioritní země z hlediska lidských práv – Čína). Všechny zmíněné podklady vystihují politickou situaci panující v Číně.
15. Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
16. V ust. § 12 písm. b) zákona o azylu je pak zakotveno, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
17. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě zvláštního zřetele hodném udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle ust. § 12 nebo ust. § 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle ust. § 12.
18. V ust. § 14 zákona o azylu je zakotveno, že pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle ust. § 12, tak lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
19. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
20. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Podle ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle ust. § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny rozumí manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle ust. § 2 odst. 14, nebo svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let. Podle ust. § 14b odst. 3 citovaného zákona je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci a předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. A podle ust. § 14b stejného zákona platí, že v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.
22. Po zevrubném prostudování tvrzení žalobce, která uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu, tj. v Číně, vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Ve správním řízení přitom nebylo vůbec zjištěno, že by žalobce byl členem nějaké politické strany či organizace, přičemž žalobce sám výslovně uvedl, že se nikdy nijak neangažoval a ani nebyl vystaven jakémukoli jednání, které by mohlo být považováno za pronásledování. Tomuto závěru soudu o tom, že žalobci nesvědčí důvod pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu ostatně koresponduje skutečnost, že žalobce v žalobě výslovně nenamítal, že mu tento důvod svědčí. Navíc sám žalobce ve správním řízení výslovně uvedl, že on sám nebyl členem žádné politické strany. Dále soud uvádí, že žalovaný legitimně uzavřel, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti.
23. Dále soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že ten nesplňuje důvody pro udělení azylu dle ust. § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že v průběhu správního řízení z jednotlivých výpovědí žalobce ani z výpisu elektronické evidence žadatelů o mezinárodní ochranu na území České republiky nevyplývalo, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení.
24. Ve vztahu k ust. § 14 zákona o azylu, které upravuje tzv. humanitární azyl, soud uvádí, že se jedná o výjimečný institut, neboť připadá v úvahu pouze tehdy, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu podle výše citovaných ust. § 12 a § 13, a to výlučně v případě hodného zvláštního zřetele. Těmi nejsou obtíže spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, neplodnost, skutečnost, že žadatel o azyl má v úmyslu se v České republice oženit a založit zde rodinu či obtíže žadatele o azyl stran Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obživy či možnosti seberealizace. Naopak za obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu lze považovat zvláště těžkou nemoc, zdravotní postižení, příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory a věk žadatele o mezinárodní ochranu, je-li vyšší než 80 let, a tento poukazuje na svůj nedobrý zdravotní stav. Udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení právních předpisů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, dostupný na www.nssoud.cz). Žalovaný správní orgán přitom v dané věci řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce i stav v jeho zemi, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud sám z toho nedovodil důvody pro přiznání humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, což ostatně i žalobce v podané žalobě uznal. Dlouhodobý pobyt na území jiného státu (v případě žalobce trvající 15 let), navyknutí jinému způsobu života, realizace soukromého a rodinného života v jiném státě či nedůvěra v soudní systém domovského státu nepředstavují případ hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. V daném případě má soud za to, že správní uvážení žalovaného o neudělení humanitárního azylu nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem a bylo zjištěno řádným procesním způsobem.

25. Dále soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobce neuvedl a ani v rámci správního řízení nevyplýnuly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci na základě nich hrozí v případě jeho návratu do Číny vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí pečlivě zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě jeho návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy o Číně, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobce není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil.
26. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zabýval i případným udělením doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu pro skutečnost, zda žalobci v zemi původu nehrozí vážné nebezpečí z důvodu mezinárodního či vnitřního konfliktu. Žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany ani z těchto důvodů, přičemž soud se s jeho závěrem v tomto směru ztotožnil s ohledem na výše dostupné informace o panujících poměrech v Číně, kde neprobíhá žádný ozbrojený konflikt mající charakter totálního konfliktu, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dále nelze nezmínit, že z informací o žalobcově zemi původu nevyplývá, že by případné vycestování žalobce představovalo rozpor s mezinárodními závazky České republiky. K námitce žalobce o porušení čl. 8 Úmluvy soud uvádí, že žalobce se nyní nemůže účinně dovolávat ochrany citovaného ustanovení, neboť právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu. V případě žalobce bylo nutné uvážit skutečnost, že rodinný a soukromý život realizoval v době, kdy neměl platné oprávnění k pobytu na území České republiky, tedy v době, kdy porušoval právní předpisy české právního řádu. Za takových okolností proto soud neshledal v napadeném rozhodnutí jakýkoliv rozpor s ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu spočívajícího v nezjištění skutečnosti, zda se vůbec mohlo žalobci dostat efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů domovského státu, soud uvádí následující. K udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu je nutno kumulativně splnit dvě podmínky, kterými jsou hrozba skutečného nebezpečí vážné újmy a skutečnost, že žadatel nemůže nebo není ochoten využít ochrany domovského státu. Jestliže tedy žalovaný seznal (a soud tento závěr aproboval), že v případě žalobce neexistují skutečnosti svědčící o tom, že žalobci hrozí vážná újma ve smyslu odstavce 2 citovaného ustanovení, pak bylo nadbytečné zjišťovat naplnění druhé podmínky spočívající v možnosti využití ochrany domovským státem, neboť i kdyby byla tato podmínka splněna, sama o sobě nepostačuje k přiznání doplňkové ochrany. Soud tudíž považuje zjištěný skutkový stav za dostatečně zjištěný a žalobcem podanou námitku shledal nedůvodnou.
28. K případné legalizaci pobytu a podnikání žalobce na území České republiky soud považuje za potřebné zdůraznit, že výčet důvodů pro udělení azylu je taxativní. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon o pobytu cizinců, jehož institutů mohl a může žalobce využít. Již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 01. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, dovodil, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení k pobytu na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb. Rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. 7 Azs 117/2004, bylo judikováno, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu na území České republiky, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, tj. např. zákon o pobytu cizinců. Na tato rozhodnutí pak navazuje mj. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 02. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že „azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“
29. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel jak z vlastních výpovědí žalobce, tak ze zpráv mezinárodních organizací, včetně informací získaných od jiných státních orgánů. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu a není nepřezkoumatelné. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
30. Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. března 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.